

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců JUDr. Vladimíry Čítkové a Mgr. Pavla Riedlbaucha ve věci

žalobkyně: **MUDr. Ivana Ú.**, narozená dne xxx
Bytem xxx, xxx
zastoupena advokátkou Mgr. Lenkou Radoňovou
sídlem Noutonická 520/23, 152 00 Praha 5

proti
žalovanému: **SBA DIREKT s. r. o.** v likvidaci, IČO 24656020
sídlem R. A. Dvorského 600, 109 00 Praha 10
zastoupený obecnou zmocněnkyní Mgr. Silvií Georgievovou
xxx, xxx

o ochranu osobnosti, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. října 2019 č. j. 17 C 339/2016-196

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 4 400 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám její advokátky.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 3. 10. 2019 soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 75 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I) a povinnost zaplatit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně na nákladech řízení částku 65 900 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II). Rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala zadostiučinění ve výši 75 000 Kč v rámci ochrany své osobnosti tvrdíc, že byla dne 17. 11. 2014 na procházce se svým psem v ulici xxx před vstupem do svého domu napadena psem, německým ovčákem (dále jen pes) ve vlastnictví žalovaného či zaměstnance žalovaného, který se podhrabal z objektu, kde byl žalovaným užíván k ostraze staveniště. Pes žalobkyni poškrábal na krku a rukou, potrhál jí oblečení na rukou a loktech, minimálně dvakrát se jí zakousl do nohy a pokousal i psa žalobkyně. Zranění žalobkyně se hojila s komplikacemi, jizvy jsou patrné stále, pes žalobkyně musel být ošetřen veterinářem. V důsledku šoku z napadení strážním psem žalobkyně trpěla po déle než 3 měsíce nespavostí a depresemi, v současné době se bojí jakéhokoliv většího psa a bojí se venčení ve večerních hodinách, byť to dříve byla její radost. Žalovaný sice nejprve uznal, že žalobkyně byla napadena a zraněna jeho strážním psem, její nárok na přiměřené zadostiučinění ale odmítl, uznával jen bolestné. Žalobkyně žádala zadostiučinění ve výši 75 000 Kč s tím, že s ohledem na rozsah zásahu do její sféry a jeho následky je omluva žalovaného nedostatečná.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, popřel, že by nesl odpovědnost za zranění žalobkyně psem svého zaměstnance. Žalovaný není vlastníkem tohoto psa, nepoužíval jej k ostraze objektu v xxx, svého zaměstnance R. V. poučil, že bez souhlasu žalovaného nesmí mít na pracovišti psa, ke zranění žalobkyně nedošlo na pracovišti žalovaného. Zaměstnanec, který byl podnikovými normami a směrnicemi obeznámen s tím, že na pracovišti nesmí přechovávat psa, vodil psa do práce v rozporu se směrnicemi zaměstnavatele, psa před žalovaným při jeho kontrolách ukrýval, žalovaný tak učinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě žádat, aby jeho zaměstnanec jednal v souladu se zákonem. Za protiprávní jednání zaměstnance tak neodpovídá. Označení objektu v xxx střeženého žalovaným nápisy upozorňujícími, že objekt je střežen psy, má odradit zloděje. Pokud dřívější advokát Mgr. D. podal vyjádření k návrhům žalobkyně na mimosoudní vyrovnání, jednal bez porady s žalovaným.
3. V řadě prvním rozsudkem ze dne 13. 3. 2018 č. j. 17 C 339/2016-124 soud I. stupně žalobu zamítl se závěrem, že žalovaný psa nevyužíval k ostraze objektu, pes, který žalobkyni zranil, byl vlastnictvím zaměstnance žalovaného R. V., jenž tak za škodu žalobkyni odpovídá. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018 č. j. 68 Co 264/2018-162 byl shora uvedený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud uložil soudu I. stupně provést úplné dokazování k posouzení správnosti žalobního tvrzení, že žalovaný v jím střeženém objektu k této činnosti používal psa třetí osoby, jenž žalobkyni způsobil škodu, takže je povinen tuto škodu nahradit společně a nerozdílně s vlastníkem psa, a to při vědomí toho, za jakých podmínek lze odmítnout návrh na prokázání tvrzení účastníka řízení, následně zhodnotit všechna zjištění jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.
4. V dalším řízení soud I. stupně vyšel ze skutečnosti mezi účastníky nesporné, že žalobkyně byla dne 17. 11. 2014 napadena a pokousána psem R. V., tehdejšího zaměstnance žalovaného, který utekl z objektu, v němž daný zaměstnanec pracoval jako ostraha objektu. Provedl dokazování, zjištění z něho získaná popsal v odůvodnění svého rozsudku, na něž odvolací soud v zájmu stručnosti vlastního rozhodnutí odkazuje. Vyšel z toho, že žalobkyně byla dne 17. 11. 2014 při venčení svého psa napadena a pokousána psem – německým ovčákem slyšícím na jméno A. – ve vlastnictví R. V., bylo jí způsobeno zranění, které si vyžádalo dlouhodobou léčbu a zanechalo

následky na psychice žalobkyně a viditelné jizvy. R. V. psa používal k ostraze objektu, staveniště, kterou prováděl žalovaný, jehož byl zaměstnancem. Pes se na stavbě zdržoval dlouhodobě i před dnem 17. 11. 2014, objekt byl opatřen cedulkou obsahující upozornění, že je hlídán psem. To, že bude mít svého psa, bylo podmínkou, aby R. V. mohl vykonávat ostrahu jako zaměstnanec žalovaného. V době, kdy neměl službu, svěřoval psa svému kolegovi Z. Š. R. V. podepsal Pracovní řád žalovaného ze dne 1. 1. 2014 a Objektovou směrnicí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, podle jejich obsahu pracovníci ostrahu na pracovišti nesmějí přechovávat psa.

5. S citací ust. § 2933 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (zkráceně o. z.), ust. § 2934 o. z. a ust. § 2951 o. z. soud I. stupně vzal za prokázané, že žalovaný ke své činnosti používal psa třetí osoby, pes ve vlastnictví R. V. se na stavbě střežené žalovaným zdržoval dlouhodobě, aniž by žalovaný jakkoli kontroloval, zda pracovníkem ostrahu je dodržován Pracovní řád a Objektová směrnice žalovaného, na kterou poukazoval. Tehdejší právní zástupce žalovaného Mgr. D. v dopisech žalobkyni nezpochybně její nárok, vyzval ji k předložení lékařské zprávy za účelem posouzení důvodnosti jejího požadavku na zaplacení 70 000 Kč. Žalovaný si byl své odpovědnosti vědom. Soud I. stupně uzavřel, že žalovaný je povinen žalobkyni škodu nahradit společně a nerozdílně s vlastníkem psa. Nárok žalobkyně na zaplacení částky 75 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy soud I. stupně posoudil jako důvodný, když lékařskými zprávami vzal za prokázané, že zranění způsobené psem si vyžádalo dlouhodobé léčení, zanechalo přinejmenším dlouhodobé estetické (jizvy) a psychické následky. Dovodil, že s ohledem na závažnost následků utrpeného zranění k odčinění utrpené újmy nepostačí omluva, žalobkyně se důvodně domáhá zadostiučinění v penězích, částka 75 000 Kč odpovídá závažnosti utrpené újmy.
6. O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl dle ust. § 142 odst. 1, § 142a odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (zkráceně o. s. ř.). Ve věci úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů na zaplacení soudního poplatku z žaloby ve výši 2 000 Kč, soudního poplatku za odvolání ve výši 2 000 Kč a na právním zastoupením za odměnu za 13 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, výzva k úhradě, sepsání žaloby, účast u ústních jednání soudu I. stupně ve dnech 12. 4. 2017, 27. 6. 2017, 30. 11. 2017, 20. 2. 2018, 6. 3. 2018, 11. 4. 2019, 2. 7. 2019, 26. 9. 2019, sepsání odvolání, účast u jednání u odvolacího soudu 1. 10. 2018) a za odměnu za 2 úkony v poloviční výši (účast při vyhlášení rozsudku 13. 3. 2018 a 3. 10. 2019) a za 15 náhrad hotových výdajů po 300 Kč, spolu 65 900 Kč.
7. Proti rozsudku soudu I. stupně podal odvolání žalovaný. Vytkl soudu I. stupně, že neprovedl všechny potřebné důkazy a z provedených důkazů učinil nesprávné závěry, jeho rozsudek je nepřezkoumatelný, tedy nezákonný. Soud I. stupně nepřipustil žádného navrženého svědka žalovaného, žalovaný navrhol vyslechnout minimálně svého pracovníka, který v předmětném období zajišťoval a kontroloval běžný chod práce žalovaného na předmětném pracovišti, Martina S. Tento pracovník byl přítomen realizaci zakázky, měl za úkol sledovat provádění služby žalovaného na místě, je mu známo, zda byl klientem sjednán služební pes. Soud I. stupně zcela pominul, že odpovědné orgány ve věci již rozhodly. Věc vyšetřoval příslušný městský úřad i Policie ČR, všechny orgány rozhodly, že jediným odpovědným za událost napadení psem je jeho majitel, R. V. Žalovaný nebyl v přestupkovém řízení, správním řízení, v řízení před orgány činnými v trestním řízení ani v jiném řízení z čehokoli obviněn. Soud I. stupně také nesprávně zhodnotil výpověď svědka R. V. Ten při výslechu přiznal, že je majitelem německého ovčáka slyšícího na jméno A., že je vlastníkem více psů, které zřejmě vodil na stavbu. To samo o sobě vylučuje využití psa jako služebního. Přiznal také, že věděl o rizikovém chování svého psa, že mu byly v dalších řízeních uloženy tresty za incident žalobkyně se psem. Z jeho výpovědi bylo zřejmé, že „je v současné době prakticky neadekvátní“, nebyl si jist, pro kterého zaměstnavatele pracoval, tvrdil, že stále pracuje pro žalovaného, ačkoli to nebyla pravda, pletl si žalovaného s

investorem a nezakrýval, že se chce bývalému zaměstnavateli pomstít, protože po zjištění, že si na stavbu vodil přes zákaz zaměstnavatele psa, žalovaný s ním ukončil spolupráci. Přitom svým podpisem na prohlášení ze dne 10. 10. 2014 jako zaměstnanec žalovaného potvrdil, že před započítím výkonu práce na pracovišti xxx xxx xxx byl seznámen s Pracovním řádem, Objektovou směrnicí, Analýzou rizik, Obecnou směrnicí pro výkon strážní služby a byl proškolen na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci. Z bodu IV. Objektové směrnice žalovaného ze dne 10. 10. 2014 R. V. podepsané 10. 10. 2014 vyplývá, že pro střežení objektu xxx xxx xxx není sjednán služební pes a osobní pes strážného není povolen. Zákaz strážným vodit na pracoviště psy, či jiná zvířata z osobních důvodů vyplývá ze všech uvedených dokumentů žalovaného, R. V. potvrdil své podpisy na nich. V zápisu o průběhu jeho strážní služby ze dne 17. 11. 2014 R. V. incident svého psa se žalobkyni nezaznamenal, před svým zaměstnavatelem jej tajil, pro to by neměl důvod, pokud by pes byl služební. Tvrzení svědka, že v inkriminovaný den na stavbě nebyl, není pravdivé a je irrelevantní vzhledem ke znění ust. § 2933 o. z. Žalovaný dále soudu I. stupně vytknul, že ačkoli doplnění dokazování nařízené odvolacím soudem pouze posílilo důkazní situaci ve prospěch žalovaného, změnu svého stanoviska ničím neodůvodnil. Ani výpovědi zástupce investora Vladimíra D. nebylo prokázáno, že pes, který napadl žalovaného (zřejmě myšleno žalobkyní – poznámka odvolacího soudu) byl pes služební, či byl pro služební účely využíván, bylo potvrzeno, že pes služební nebyl. Klient žalovaného, investor stavby Vladimír D. vypověděl, že v objednávkě pes nebyl a klient žalovaného v zakázce psa nepožadoval. Soud I. stupně nezhodnotil, že svědci navržení žalobkyní jsou jejími rodinnými příslušníky, jejími sousedy a zaměstnankyní, jde tedy o zaujaté svědky. Žalovaný soud I. stupně upozornil, že žalobkyně se svědky domlouvala v budově soudu před jednáním na podobě výpovědi, i na to, že jejich výpovědi jsou ve vzájemném rozporu. Svědci v podstatě tvrdí, že v okolí stavby se vyskytoval pes, jehož popis se různí, a že napadl další psy, většinou se jedná o svědectví z doslechu. Z výpovědi svědků rovněž vyplývá, že chodili se svými psy na procházku na stavbu, kam pronikali nedostatečným oplocením investora. Pokud by tedy bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že pes byl služební a stavba byla (z obecných psychologických důvodů) označena výstražnými cedulemi varujícími před přítomností psa, nelze výpovědi těchto svědků brát v potaz, neboť porušili veškeré předpisy na úseku bezpečnosti, porušili zákon vniknutím na cizí pozemek a za důsledky svého vědomého rizikového jednání nesou plnou odpovědnost, kterou nelze přenášet na žalovaného. Pokud by svědectví svědků bylo pravdivé, nepochybně by učinili kroky k nápravě stavu ve formě stížnosti žalovanému, investorovi stavby, podněty městské části, či orgánům činným v trestním řízení, nic z toho však neučinili. Výpovědi svědků tak jsou nedůvěryhodné a na jejich základě nelze „stavět rozsudek“. Žalovaný dále soudu I. stupně vytkl, že se nezabýval „podaným“ typem žaloby a nevyhodnotil ve vztahu k němu formulaci a zejména prokázání žalobního nároku. Ochrana osobnosti v sobě zahrnuje ochranu života, zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, soukromí, jména a projevů osobní povahy. Fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Právo na přiměřené zadostiučinění může být přiznáno i v penězích. Nárok, který je možné použít při ochraně osobnosti, vyžaduje speciální dokazování. Žalobkyně soudu I. stupně nevysvětlila, v čem spočívá zásah do jejích osobnostních sfér ze strany žalovaného. Žalobkyně neprokázala žádnou psychickou újmu, návštěvu, psychologa, psychiatra, užívání psychofarmak nebo jiných léků na uklidnění a podobně. Bez jakýchkoli důkazů pouze tvrdí, že jí událost psychicky poznamenala. To však k prokázání požadovaného nároku nestačí. Soud I. stupně se pak vůbec nezabýval přiměřeností žalobního nároku, rozsudek zcela postrádá vyčíslení přiznané náhrady, jak soud k této částce dospěl. Soud I. stupně také nevysvětlil, proč změnil svůj původní názor, že z výpovědi jednatele žalovaného Ladislava K. zjistil, že žalovaný sice pověřil Mgr. D., aby věc řešil, ale že Mgr. D. jednal bez vědomí žalovaného a v rozporu s jeho pokyny, proto žalovaný spolupráci s ním ukončil. To, stejně jako fakt, dále žalovaný jednal odlišně od postupu advokáta Mgr. D., bylo prokázáno. Není žádný důvod předpokládat, že úmysl a pokyny

žalovaného se od jednání bývalého právního zástupce Mgr. D. nelišily od počátku. Soud I. stupně nevyhodnotil jednání Mgr. D. v tomto řízení, kdy popřel podpisy a autenticitu vlastních dopisů (ačkoli dokonce nebyl žalovaným zproštěn mlčenlivosti). Takto by se nechoval, pokud by jeho jednání mělo oporu v pokynech klienta a bylo v souladu s jeho vůlí. Dále žalovaný namítl, že ust. § 2934 o. z. nelze na daný případ aplikovat. V řízení bylo prokázáno, že při poskytování služby na stavbě xxx xxx xxx zvíře nesloužilo vlastníku k výkonu povolání, či k výdělečné činnosti nebo k obživě. Žalovaný i klient žalovaného (investor stavby) prokázali a potvrdili, že pes nebyl součástí zakázky a nebyl ani hrazen. Svědek R. V. tvrdil, že v inkriminovanou dobu nebyl na stavbě on, nýbrž Z. Š., ač někteří svědci navržení žalobkyní tvrdí, že tam byl. Užívání služebního psa má zákonem stanovené náležitosti, psa nelze užívat tak, že soukromá osoba přivede domácí zvíře jen tak na výkon služby ostrahy. Pes musí být pro službu sjednán, musí mít zajištěno očkování, výcvik. Psovod má mít zkoušku k odborné způsobilosti k vykonávání takové činnosti. Stravu psa, očkování apod. zajišťuje zaměstnavatel, případně ji proplácí vlastníkovu psa. Pracovníci musí být proškoleni v rámci BOZP atd. Nic takového zde nenastalo. Vlastník psa rozhodně neprokázal, že při dozoru nad zvířetem nezanedbal potřebnou pečlivost, anebo že by škoda vznikla i při vynaložení potřebné pečlivosti. Svědek vypověděl, že objevil díry v plotě na stavbě, zaměstnavatele ani investora o nich však neinformoval. Podle svědků navržených žalobkyní pes unikl z pracoviště opakovaně, byl agresivní, vlastník psa to neřešil. Zaměstnavateli přítomnost psa (psů) zatajil. Soud I. stupně vybral z výpovědí jenom to, co se mu hodilo do zcela nové konstrukce rozsudku, neřešil jednotlivé výpovědi jako celek, řízení jako celek i ve vzájemném kontextu provedených důkazů. Soud I. stupně přesto, že mu to uložil odvolací soud, nevyslechl svědka Z. Š. Spokojil se s jeho obesláním na adresu trvalého pobytu, ač měl více možností svědka zajistit, prostřednictvím evidence obyvatel, Policie ČR či České správy sociálního zabezpečení. Konečně žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení s tím, že jejich výše je neadekvátní. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobu zamítne a uloží žalobkyni povinnost nahradit žalovanému náklady řízení, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

8. Žalobkyně se k odvolání žalovaného písemně nevyjádřila, při jednání odvolacího soudu navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně.
9. Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalovaného bylo uplatněno včas, naplňuje požadavky ust. § 205 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje odvolací důvody stanovené v ust. § 205 odst. 2 o. s. ř., projednal je při jednání (ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.) a přezkoumal správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Odvolací soud se pokusil předvolat svědka Z. Š. poté, kdy jej soud I. stupně nevyslechl po zjištění, že není veden v Centrální evidenci obyvatel. Poté, kdy ověřil, že Z. Š., narozený xxx, jenž je podle sdělení žalovaného občanem Slovenské republiky, není evidován v záznamech centrálního registru obyvatel Ministerstva vnitra, pokusil se vyhledat tuto osobu také v registru cizinců vedeném pro občany Slovenské republiky (zkráceně AISC; kód služby E136) a v registru cizinců obecně (zkráceně ROB a RUIAN; kód služby E05), v obou případech s negativním výsledkem. K dotazu odvolacího soudu žalovaný uvedl, že svoji námitku neadekvátnosti výše náhrady nákladů řízení přisouzené žalobkyni nechce nijak doplnit či konkretizovat. Poté odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Odvolací soud vyšel plně ze zjištění, která z provedeného dokazování získal soud I. stupně, a shodně s ním dospěl k závěru, že žalobkyni se podařilo prokázat, že žalovaný odpovídá ve smyslu ust. § 2933 o. z. za škodu, která jí v důsledku napadení psem vznikla.

11. Jak uvedl již soud I. stupně, podle ust. § 2933 o. z. způsobí-li škodu zvíře, nahradí ji jeho vlastník, ať již bylo pod jeho dohledem nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, anebo se zatoulalo nebo uprchlo. Osoba, které zvíře bylo svěřeno nebo která zvíře chová nebo jinak používá, nahradí škodu způsobenou zvířetem společně a nerozdílně s vlastníkem.
12. Odvolací soud se na podkladu zjištěného skutkového stavu zcela ztotožnil se soudem I. stupně v tom, že žalovaný odpovídá za škodu žalobkyni vzniklou ve smyslu ust. § 2933 o. z. proto, že psa vlastněného R. V. používal při strážné službě jím chráněného objektu. V řízení bylo bez pochyb prokázáno, že R. V. vykonával se svým psem (svými psy) práce pro žalobce při střežení objektu v xxx (žalovaným označovaného jako pracoviště xxx xxx xxx), vlastnictví psa bylo podmínkou pro to, aby byl žalovaným zaměstnán, psa (jednoho ze dvou svých psů) nejen vodil na výkon jím prováděné strážní služby, ale také jej přenechával do dohledu dalšímu zaměstnanci žalovaného. Při takové situaci, v době, kdy na stavbě byl pes R. V. a strážní službu vykonával Z. Š., došlo k napadení žalobkyně. Psi se takto na střeženém objektu vyskytovali dlouhodobě, opakovaně a pravidelně. Objekt byl označen výstražnými tabulemi, že je střežen psy. Tyto skutečnosti byly prokázány více provedenými důkazy, svědeckými výpověďmi svědků. Zjištěný skutkový stav nijak nevylučuje zjištění, že žalovaný předložil svému zaměstnanci R. V. k podpisu Pracovní řád a Objektovou směrnici a ten je dne 10. 10. 2014 podepsal, v situaci, kdy bylo zjištěno, že přítomnost psa na střeženém objektu byla žalovaným vyžádána, objekt byl informací o ní označen a psi se fakticky ve střeženém objektu vyskytovali. I z výpovědi svědka Vladimíra D., pracovníka investora stavby bylo zjištěno, že psa na staveništi někdy vídal.
13. Neobstojí námitka žalovaného, že pro řádnou službu ostrahy se psem je nezbytné naplnění zákonných požadavků, které on nesplnil. Takové tvrzení spíše navozuje úvahu o tom, zda požadavek na podpis strážní službu vykonávajícího pracovníka na Pracovním řádu a Objektové směrnici neměl být ochranou zaměstnavatele před případnými riziky nesplnění zákonných požadavků a snahou přenést případné důsledky na konkrétního zaměstnance v situaci, kdy sám žalovaný vlastnictví psa po uchazeči o práci vyžadoval a při zjištěné délce a pravidelnosti pobytu psa na stráženém objektu lze stěží uvěřit, že by žalovaný o této skutečnosti nic nevěděl.
14. Neobstojí ani další odvolací námitky žalovaného. Návrh na výslech svědka Martina S. byl vznesen s tím, že jako bývalý provozní ředitel žalovaného měl na starost stavbu a mohl by se vyjádřit k fungování stavby a jejímu provozu (srovnej protokol o jednání soudu I. stupně ze dne 26. 9. 2019 na č. l. 193). Soud I. stupně důvodně takový důkaz neprovedl, když již podle návrhu nemohl přinést žádné nové skutečnosti pro rozhodnutí věci, pro něž není provoz vlastní stavby, ani její fungování nijak rozhodné. Pokud bylo v řízení prokázáno, že pes při střežení objektu byl žalovaným nejen užíván, ale přímo vyžádán jako podmínka zaměstnání jeho vlastníka R. V., je tvrzení žalovaného, že nebylo ve vztahu k němu postupováno v souladu se zákonnými předpisy, k jeho tíži a nemůže zvrátit jeho povinnost k náhradě škody žalobkyni. Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, výslechů svědků navržených žalobkyní, jakkoli se jednalo o osoby v určitém, žalovaným akcentovaném vztahu k žalobkyni, nelze na druhou stranu přehlédnout, že všechny osoby vypovídaly po zákonném poučení o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (ust. § 126 odst. 1 o. s. ř.) a že jejich výpovědi jsou souladné a nejsou nijak zpochybněny ani jinými provedenými důkazy.

15. Lze tedy shodně se soudem I. stupně uzavřít, že žalovaný psa vlastněného R. V. používal, konkrétně k výkonu strážní služby. V době, kdy byl pes používán k výkonu strážní služby na strážném objektu bez přítomnosti R. V., způsobil poté, kdy uprchl z objektu, škodu. Za tuto škodu (společně a nerozdílně s vlastníkem, proti němuž ale žalobkyně svůj nárok v tomto řízení neuplatňuje) tak odpovídá žalovaný.
16. Odvolací soud se ztotožnil se soudem I. stupně i ohledně závěru o důvodnosti poskytnutí zadostiučinění v penězích a důvodné výši nároku žalobkyně na zadostiučinění za újmu, jíž se jí dostalo. V řízení bylo prokázáno, že zranění žalobkyně si vyžádalo dlouhodobou léčbu, která byla komplikovaná a přinášela bolesti a zanechala kosmetické následky do jisté míry zohyzďující bérec pravé nohy žalobkyně tím, že na něm nejméně po více jak 15 měsících po napadení psem (k datu 29. 2. 2016) přetrvávají nerovné nápadné jizvy. Bylo prokázáno, že prodělaný zážitek zanechal také v psychice žalobkyně negativní stopy projevující se obavami z běžných životních situací a tíživými vzpomínkami. Za tohoto stavu odvolací soud sdílí názor, že jiný způsob zadostiučinění než v penězích by nebyl s to zajistit žalobkyni skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmou, k čemuž jej kromě správně soudem I. stupně vysvětlených důvodů, na které odkazuje, vede i procesní stanovisko žalovaného v celém průběhu řízení, které by nutně snižovalo pocit zadostiučinění žalobkyně například při soudním rozhodnutím uložené vyslovené omluvě z jeho strany. S ohledem na rozsah zásahu do osobní sféry žalobkyně, všechny jeho okolnosti a jeho dlouhodobé, ne-li stálé důsledky považuje odvolací soud shodně se soudem I. stupně částku 75 000 Kč za plně odpovídající utrpené újmě žalobkyně, jak byla v řízení prokázána.
17. Protože správně soud I. stupně rozhodl také o náhradě nákladů řízení, a v tomto směru lze na odůvodnění jeho rozhodnutí plně odkázat, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
18. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že i v této fázi plně věcně úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení advokátkou za odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 4 100 Kč podle ust. § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu a jedné náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkově tak výše náhrady nákladů odvolacího řízení dosáhla výše 4 400 Kč. Podle ust. § 211 o. s. ř. bylo o lhůtě k plnění rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., o místu plnění podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/o. s. ř.)

Praha 4. března 2020

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu